

PROTĖVIŲ TAKAIS,

LKS Lietuvių skyrius, 1955 spalio mėn. Nr.10

Tėvynės meilė tebus mums vadovas!

Broliai ir sesės!

*Aušra naujos gėdynės teka, -
Nušvis ir saulės spinduliai;
Juk nuėjutimas širdžiai šneka
Taip aiškiai, linksmai ir saldžiai.
Drąsiai, aukštai
Pakils balsai,
Išauš kita gėdynė!
Užgims darbai
Prašvis laikai
Pakils jauna Tėvynė.*

Raudonojo barbaro išdavikiškos kojos peržengė tavo gimtosios gryčios slenkstį. Jos sutrypė šviesią ateitį, viltis Tavo ir Tavo senelių, tėvų... Tėviškė paskęsta kraujuose, ašaroje, dejonėse. Tu palieki dirvoje arklą, paauguoji vos pražydusią jaunystę dėl prarastos Tėvynės laisvės.

Tvirtai spausdamas pūslėtomis rankomis ginklą, vedamas meilės Tėvynei, jos laisvei, neapykantos ir keršto priešiui. Tu neši sunkią partizano našą. Į nežinomą ateitį pro Tavo akis praslenka niūrūs vagonai, išplėšę Tėvynės širdį... Ant Tavo rankų mirė kovos draugai partizanai su Lietuvos ir laisvės šūkais išbalusiose lūpose.

Bet klatingoji moira tavomis kančiomis nepatenkinta: ant išvargusios, sužeistos partizano galvos žėruoja ir erškėčių kalinio vainikas...

Broliai ir sesės! Pernešęs ant savo pečių sunkią, skaudžią vergo dalį, Tu galų gale išleidžiamas į tarybinę laisvę. Nejaugi keletą metų kova už buitį, už duonos kąsnį išgyvendino Tavyje tas baisias žaizdas, patirtas kartaus gyvenimo kelyje. Kodėl Tu šiandien su nuolankia, paklusnia šypsena čekistams, duodi laisvą sutikimą nešti dar metus, du ar daugiau vergo dalį, tik pridengtą humanizmo kauke.

Atmink, kad visos civilizotojo pasaulio tautos reikalauja laisvės Rytų Europos tautoms, reikalauja politiniams kaliniams teisių, grąžinimo į tėvynes. Ne paslaptis, kad Molotovą iš Ženevos konferencijos tūkstantinės minios išlydėjo su šūkais: "Komunizmas Rytų Europoje skęsta Pabaltijo

tautų kraujyje", "Šalin komunizmą iš Lietuvos, Latvijos, Estijos!" Didelė dalis užsienyje esančių lietuvių deda pastangas, kad Gedimino kalne suplevsuotų trispalvė mūsų vėliava. Žinoma, kad senas Lietuvos veikėjas daktaras Vėžys atvyko į Vakarų Europą?!

Ar Tu pagalvoji, kad užsiverbūdamas savanoriu Vorkutoje vergiškiesiems darbams, tu stipriau užverži retežius ant savo tautiečių, likusių lageryje, rankų?!

Kiekviena tauta savo gražiausias viltis deda į naują kartą. Broliai, sesės! Nereikalinga Lietuvai jaunoji karta, kurią tu išauginsi sukūręs šeimą mirtinoje tundroje. Nereikalinga karta, kuri persunkta materializmu, karjerizmu, lageriškomis rusiškais gražbylostėmis...

Tautietiai ir tautietė! Tarkim, sunkus bus materialus gyvenimas sugrįžus į

Tėvynę, bet atmink, būdamas gimtame krašte, savo darbu stiprinsi tuos pagrindus, ant kurių gal netolimoje ateityje drąsiai, pergalingai iškils laurais išpuošta galva, stas Jaunoji Lietuva.

Tad, broliai ir sesės, drąsiai, ryžtingai - į gimtąjį kraštą!

**Šiandien
Vorkutoje**

Vorkutos gatvėse dažnai tenka pastebėti žmonių, apsirengusių skurdžiais, dar lageriniais rūbais ir kažkaip neryžtingai besizvalgančių aplink. Jie daro įspūdį vaikų, pirmą kartą su tėvais atvažiuosiu

į miestą. Deja, amžiumi ir išvaizda jie jau ne vaikai. Tai žmonės, kuriuos po ilgų metų katorgos, lagerio administracija teikėsi išleisti į palengvinto režimo sąlygas. Tarp išleistų yra nemaža kalbančių lietuviškai, bet juos lietuviais pavadinti negalima, nes savo gyvenimo būdu jie primena komius arba rusus.

Mes tikėjome, kad, išeidami iš lagerio lietuvių suorganizuoto streiko metu, mūsų tautiečiai išsineš stiprią, karingą dvasią, aukštą tautinį susipratimą ir tikslą aktyviai dalyvauti Vorkutos lietuvių susivienijimo darbe. Tačiau didžioji dalis išėjo tik tam, kad trukdytų ir žemintų lietuvių prestižą.

Dar visai neseniai, būdami lageryje, visi lietuviai piktinosi bolševikų niekšišku ir vienas kitam tvirtino, kad niekuomet nepamirš Tėvynei padarytų skriaudų. Su ironija jie žiūrėjo ir į mūsų, senų Vorkutos gyventojų apsnūdimą ir nevieningumą. Patriotiškumo įrodymui jie kūrė ir siuntė merginoms Tėvynės meilės kupinus laiškus, sudarinėjo būsimos Lietuvos vyriausybės ir valstybinės santvarkos projektus.

Kur dingę visi tie dalykai? Atsaky-

2-150

PROTĖVIŲ TAKAIS

1955 m.
spalio mėn.
Nr. 10

LKS Lietuvių skyrius

Tėvynės meilė tebus mums vadovas

Broliai ir sesės!

Aušra naujos gėdynės teka,
Nušvis ir saulės spinduliai;
Juk nuėjutimas širdžiai šneka
Taip aiškiai, linksmai ir saldžiai.
Drąsiai, aukštai
Pakils balsai,
Išauš kita gėdynė!
Užgims darbai
Prašvis laikai
Pakils jauna Tėvynė

Raudonojo barbaro išdavikiškos kojos peržengė
tavo gimtosios gryčios slenkstį. Jos sutrypė šviesią ateitį,
viltis Tavo ir Tavo senelių, tėvų... Tėviškė paskęsta kraujuose,
ašaroje, dejonėse. Tu palieki dirvoje arklą, paauguoji vos
pražydusią jaunystę dėl prarastos Tėvynės laisvės.

Tvirtai spausdamas pūslėtomis rankomis ginklą ve-
damas meilės Tėvynei, jos laisvei, neapykantos ir keršto prie-
šiui. Tu neši sunkią partizano našą. Į nežinomą ateitį, pro Tavo
akis praslenka niūrūs vagonai, išplėšę Tėvynės širdį... Ant Tavo
rankų mirė kovos draugai partizanai, su Lietuvos ir laisvės šūkais
išbalusiose lūpose.